

CHRISTINA LAUREN

**Ik wil
niet voor
je vallen**

Als je nieuwe liefde
je grootste rivaal
blijkt te zijn

X
ANDER

ROMAN

1

EVIE

La Cienega Boulevard is een eindeloze hel van kronkelend beton en een noodzakelijk kwaad in deze stad. De boulevard loopt van het noorden naar het zuiden van Los Angeles en vormt een immense ader die dwars door de *thirty-mile zone* snijdt, ook wel bekend als TMZ, en als *The Studio Zone*, de plek waar alle oude filmstudio's zich bevinden.

In de hoogtijdagen, voordat andere steden begonnen met het aanbieden van belastingvoordelen en enorme stimuleringsmaatregelen om filmmakers te verleiden om bij hen te komen filmen, was dit de plek waar de meeste films werden opgenomen. Het was de afgelopen decennia het centrum waar filmdeals van honderden miljoenen dollars zijn gesloten, maar ik heb nog nooit iemand in het wereldje het in een terloops gesprek over 'TMZ' horen hebben. In elk geval niet op de manier waarop je zou denken. Net als een toerist die rond dwaalt in San Francisco en het Frisco noemt, zou iedereen die de levensader van Hollywood als TMZ zou omschrijven, meteen ontmaskerd worden als iemand van buitenaf die toevallig de Wikipediapagina van de stad heeft gelezen. Het is zelfs zo ouderwets dat van mijn collega's niet beseffen dat de gelijknamige roddelwebsite daar zijn naam vandaan heeft.

La Cienega ziet eruit zoals de meeste straten hier in Hollywood: rijen met winkels en restaurants die kriskras op elkaar gebouwd zijn, palmbomen, billboards, en overall auto's. Naar het noorden vind je datgene waar de meeste Hollywooddromen van zijn gemaakt, waar een achtergrond van steile heuvels zo uit het asfalt lijkt te zijn gegroeid. Huizen van vele miljoenen staan als een soort

tetrisblokken tegen de hellingen aangebouwd en hun glimmende ramen en omheinde opritten torenen hoog boven de stad uit.

Het is een verdomd mooi panorama als je het je kunt veroorloven, maar zoals de meeste mensen hier in Los Angeles, sta ik met beide voeten stevig op de grond. Mijn enige uitzicht thuis is het steegje dat wordt bewoond door een meestal halfnaakte Marokkaanse jongleur.

Ach, er zijn wel slechtere uitzichten.

Hoewel ik La Cienega en zijn oneindige verkeerschaos haat, is de boulevard toch zo'n beetje de meest rechtstreekse weg om ergens te komen in LA. Iedere inwoner zal je kunnen vertellen dat het allemaal te maken heeft met timing: ga je om twee uur weg, dan kun je in twintig minuten bijna overal komen. Ga je om vijf uur weg, net als iedereen, dan doe je een uur over acht kilometer.

Godzijdank ben ik meestal een van de laatsten die van kantoor weggaat.

Er wordt op de deur geklopt en ik kijk op. Het is Daryl in haar volle blonde-haren-met-blauwe-ogen-glorie. Terwijl ik een mening ben van mijn twee donkerharige en donkerogige ouders, is Daryl Hannah Jordan het evenbeeld van haar naamgenoot en ziet ze er eerder uit alsof ze net is aangespoeld op de set van *Splash*, dan dat ze is opgegroeid in San Dimas, drie huizen bij mij vandaan.

'Je werkdag was meer dan een uur geleden al voorbij,' zegt ze.

'Ik lees nog snel even dit artikel voor ik wegga.' Mijn ogen knijpen zich instinctief samen als ik naar haar kijk. Nog maar een paar uur geleden had Daryl een rok en hakken aan; nu draagt ze een schort en heeft ze haar door de zon gebleekte haar in een paardenstaart zitten. 'We hebben vanavond dat feestje bij Mike en Steph. Zeg me alsjeblieft dat dat je kostuum is.'

Daryl begint zenuwachtig te doen en is plotseling heel erg geïnteresseerd in een niet-bestaand vlekje op de zoom van haar shirt. Ik ben erin geluisd.

'Nee!' roep ik uit.

‘Het spijt me!’ Op dramatische wijze gaat ze in de stoel tegenover me zitten.

‘Trut die je er bent. Laat je me nou zitten?’

‘Het was niet mijn bedoeling! Maar ik was vergeten dat ik mijn oom had beloofd dat ik vanavond zou komen helpen. Waarom heb je me er vanmiddag niet aan herinnerd? Je weet toch dat dat je taak is in onze relatie!’

Ik zak onderuit in mijn stoel. Daryl heeft haar studie bekostigd door in de medicinale spa van haar oom te werken en uiteraard heeft ze met volle teugen genoten van de werknemerskorting die ze daar kreeg. Ze zag er altijd prachtig uit: strakke huid, perfecte borsten en een *thigh gap* zo breed dat je er tv door zou kunnen kijken. Toch zou Daryl ook de eerste zijn om toe te geven dat ze een groot deel van deze schoonheid te danken heeft aan de baanbrekende pogingen van de wetenschap en haar oom, Dr. Elias Jordan, plastisch chirurg. Daryl wordt dit jaar dertig en naast haar werk op de afdeling TV-Literair, werkt ze ook nog voor hem om zich zo de verfijning van haar uiterlijk te kunnen veroorloven. Want zoals de meeste mensen in deze stad, is ze vastbesloten om nooit oud te worden.

Gelukkig hoeft ze zich daar nu geen zorgen meer om te maken omdat ik haar ga vermoorden.

‘Nou, dit is een tragisch slechte dag geweest.’ Ik check mijn telefoon nog even en gooi ’m in mijn tas. ‘Herinner me er nog even aan waarom ik ook alweer van je houd?’

‘Je houdt van me omdat ik altijd naar je eindeloze filmweetjes luister en omdat mijn passiviteit een aanvulling is op jouw behoefte om altijd de baas te willen spelen.’

Ik zou willen dat ik ertegenin kon gaan, maar ze heeft hier twee goede punten. Ik ben van kinds af al geobsedeerd door films; het zit in mijn bloed. Mijn vader werkte als elektricien bij Warner Bros. en mijn moeder deed voor bijna alle studio’s haar en make-up. Tegen de tijd dat ik acht was, had ik ze ervan overtuigd om me na school op mijn fiets naar de videotheek te laten gaan – ja zo oud ben ik al –

om aan de humeurige oude manager Larry te vragen of ik bij hem mocht komen werken in ruil voor gratis films. Toen ik in de vijfde klas van de middelbare school zat stemde hij er eindelijk mee in om me te gaan betalen.

Ik heb de hele wereld over gereisd, maar LA is altijd mijn thuis geweest en dat zal ook altijd zo blijven. Niet alleen omdat mijn familie hier woont, maar ook omdat mijn hart toebehoort aan de chaos en ongeschreven regels van Hollywood. Het is de reden waarom ik agent ben geworden. Ik heb nooit in films willen spelen, maar ik heb er wel altijd van gedroomd om deel uit te maken van hoe ze worden gemaakt.

En ik wil inderdaad altijd de baas zijn. Daar heeft ze helemaal gelijk in.

‘Prima,’ zeg ik. ‘Maar de volgende keer dat ik door een cliënt op een blind date word gestuurd en niet kan weigeren, dan zet jij je Evie-gezicht maar op en ga je in mijn plaats.’

‘Afgesproken.’ Ze kijkt me aan met een geforceerde glimlach. ‘Niet om olie op het vuur te gooien hoor, maar ligt je kostuum in de auto of ga je als een norske maar modieuze bankier?’

Ik wil net mijn mond openen om haar de waarheid te vertellen, als ik over haar schouder kijk en beweging zie bij de openstaande deur.

‘Amelia!’ roep ik en ze steekt haar hoofd naar binnen. ‘Wat doe jij vanavond? Alsjeblieft, alsjeblieft, zeg me dat je niets te doen hebt, mevrouw Amelia Baker, mijn meest favoriete persoon ter wereld.’

‘Ik moet Jay ophalen van kamp,’ zegt ze, ‘en dan zit ik de rest van de avond in mijn pyjama op de bank en eet ravioli uit blik.’

Ik laat mijn hoofd op mijn bureau vallen.

Ik werk bij de afdeling Speelfilms en vertegenwoordig daar de acteurs en actrices. Amelia is onderbevelhebber bij HR. Omdat ze wat vroeger volwassen werd dan de meesten van ons hier, is Amelia ook de trotse moeder van de slimste en knapste twaalfjarige jongen van de hele wereld.

Ik ben de wanhoop nabij. ‘Kun je misschien een oppas regelen?’

Amelia komt binnen en gaat op de leuning van Daryls stoel zitten. Ze heeft een kort kapsel dat ik zelf ook wel zou willen hebben, maar ik weet dat het me niet zou staan. Haar staat het echter fantastisch; het accentueert haar vrolijke glimlach, haar schitterende donkere huid, en laat haar jukbeenderen geweldig uitkomen.

‘Op een vrijdagavond?’ Er klinkt ongeloof door in haar stem. ‘Vergeet het maar. Waarom trouwens?’

‘Omdat Daryl de slechtste vriendin is en jij de beste vriendin?’

Aan haar lach te horen weet ik dat ik het beter op kan geven. Ik kreun.

‘Heb je grote plannen? Niet dat ik had verwacht dat je een date of zo zou hebben, maar een mens moet altijd blijven hopen,’ zegt ze zonder ook maar enige moeite te doen haar sarcasme te verbergen.

Ik ga rechtop zitten en wijs op dramatische wijze naar Daryl. ‘Ik zou eigenlijk naar een feestje gaan met die daar.’

‘Dat is waar,’ zegt Daryl schuldbewust, ‘maar ik was het vergeten en had oom Elias ondertussen beloofd dat ik zijn rekeningen zou doornemen.’

Amelia wijst waarschuwend met een vinger naar haar. ‘Je gaat niet nog iets laten doen aan je gezicht, hoor.’

Daryl wuift dit onmiddellijk weg. We geven zelden commentaar op de dingen die Daryl heeft laten doen. Ze is een volwassen meid en hoewel we haar nu al perfect vinden, doet ze het omdat zij het wil en, nou ja, het gaat ons ook gewoon niets aan. En toch, zelfs ik moet toegeven dat ze de laatste tijd een beetje... overdreven bezig is geweest.

‘Gewoon een beetje afstoffen.’ Daryl gebaart stijfjes met haar handen en richt zich weer tot mij. ‘Ik moet er trouwens vandoor.’

‘Ik denk dat ik ook maar eens ga. Het heeft toch geen zin om het onvermijdelijke uit te stellen.’ Ik stop wat dossiers in mijn tas, maar herinner me dan wat ik heb zitten lezen. ‘Hé, even snel: heeft een van jullie dat artikel gezien over Brad in *Variety*?’ Ik laat mijn stem zakken en kijk het lege kantoor in. ‘Wacht, is hij er nog steeds?’

Amelia steekt haar hoofd om de deur en kijkt de gang in richting het kantoor van Brad Kingman, de vicepresident van Price & Dickle, hoofd Speelfilms, en een gigantische eikel. Ze komt terug en schudt haar hoofd.

‘Alleen wij en Dudley, volgens mij.’

Ik wijs naar mijn computerscherm en Daryl en Amelia komen naast me staan en lezen mee. ‘Het ging niet echt over hem.’ Ik wijs naar het betreffende artikel. ‘Alleen een vermelding dat hij is gespot tijdens een etentje met Gabe Vestes.’ Gabe is een filmster uit de A-categorie die onlangs heeft getekend bij onze concurrent CT Management. En, heel grappig, iedereen weet dat Brad en Gabe elkaar haten, hoewel niemand echt weet waarom.

Daryl gaat weer rechtop staan en is niet echt onder de indruk. ‘Is dat alles? Ik dacht dat het over iets smakeloos en schandaligs zou gaan.’

Ik grom naar haar en kijk weer naar het artikel. Ik ben er nog niet zo zeker van als zij dat het geen betekenis heeft. Ik voel achterdocht.

‘Misschien hebben ze hun geschil weer bijgelegd?’ doet Amelia een poging.

Maar ik ben niet overtuigd. ‘Dat is niet Brads stijl, tenzij het met geld te maken heeft.’

‘Denk jij maar wat je wilt, Nancy Drew,’ zegt Amelia, ‘maar Jay staat te wachten dus ik moet opschieten.’ Ze draait zich om en wil weglopen maar blijft vlak voor de deur stilstaan. ‘En voor ik het vergeet, ik zag vandaag een memo voorbijkomen. Waarschijnlijk zit-ie deze week ook in jouw mailbox, Evie. Brad heeft het jaarlijkse uitje van jouw afdeling uitgesteld, dus dat kun je voorlopig van de kalender halen.’

‘Uitgesteld? Zei hij ook waarom?’ Ik word steeds achterdochtiger. Al sinds mensenheugenis plant Brad ons jaarlijkse uitje naar Big Bear in dezelfde week in november.

‘Stond er niet bij,’ zegt Amelia. ‘Het enige wat ik weet is dat het voor onbepaalde tijd is uitgesteld en ik weet zeker dat ik jou niet zal

horen klagen over het feit dat je nu niet een heel weekend in het bos hoeft te zitten met die vent.’

Wanneer je zo oud bent als ik en alleen woont in een appartement met een gemeenschappelijke hoofdingang, eindeloos lange gangen, en kleine zoemers op de deuren, dan negeer je de sluipende wanhoop die je voelt wanneer je de oprit van een echt huis op loopt. Een huis met een veranda, een chique houten voordeur, en een klopper die je iets vertelt over de mensen die in het huis wonen.

Een ijzeren draak.

Een roos van messing.

Misschien een koperen waterspuwer.

Ik staar naar de perfect bezoedelde cherubijn op de voordeur van Steph en Mike. Ik frons want ik ben plotseling een stuk minder tevreden met mijn leven dan een paar uur geleden. Ze zijn zes jaar jonger dan ik en het zijn nu al kloppermensen. Voordeurmensen. Huiseigenaren.

Ik daarentegen kan me nog geen Netflix-abonnement veroorloven en zelfs de auto die verderop geparkeerd staat is niet van mij. Ik ben een verschrikkelijk slechte volwassene.

Ik kijk naar mijn zwarte jurk, de bordeauxrode met gele das, de toverstaf in mijn hand, en vraag me af waarom ik hier ooit mee heb ingestemd. Ik ben drieëndertig en ga verkleed als een jonge Hermelien Griffel naar een feestje.

Jezus, Evie.

Verdomme, Daryl.

Maar laat me je wel zeggen dat er heel wat lef voor nodig is om hier in mijn eentje naartoe te komen als een karakter uit *Harry Potter*. In een vlaag van *Bridget Jones*-achtige paniek ben ik plotseling bang dat de deur zo open zal gaan, iedereen me met open mond zal aanstaren en Steph me vol medeleven en schaamte toe zal fluisteren: ‘Heb je het mailtje niet gekregen waarin stond dat we ons niet zouden verkleeden?’

Met Daryl aan mijn zijde zou dat nog grappig zijn geweest en zouden we elkaar onder het genot van een drankje nog kunnen plagen over hoe we hier op een vrijdagavond terecht waren gekomen. Maar alleen? Niet echt. Laten we dus maar hopen dat het thema niet is veranderd, want een meisje dat een tijdschakelaar nodig heeft om alles voor elkaar te krijgen is het perfecte alter ego voor een werkende, single Hollywood-vrouw.

Met twee handen til ik de verrassend zware klopper op.

Wanneer ik 'm weer loslaat maakt-ie niet het zachte, diepe geluid dat ik me voorstelde maar knalt-ie met een oorverdovende metalen krak tegen het hout van de deur. Het geluid weerkaatst rond de kleine stenen binnenplaats en heel even zie ik de enorme cherubijnen vleugeltjes trillen, alsof ze zo naar beneden kunnen kletteren.

Ik spring geschrokken naar achteren en zie dan op de muur naast de deur een doodnormale deurbel die het waarschijnlijk uitstekend doet.

Dus... niks klopper.

De deur vliegt open en er klinkt een enorm gelach dat, te zien aan de manier waarop iedereen mij aanstaart, is veroorzaakt door het enorme lawaai dat ik zojuist heb gemaakt. Steph stapt naar voren, gehuld in een grote wolk van Prada-parfum. Met een sierlijke, gemanicuurde hand legt ze wat achteraf gezien een metalen deurversiering blijkt te zijn, het zwijgen op.

'Evie is hier!' Ze trekt me tegen zich aan en geeft me een knuffel. 'Je bent er!'

Ik mag Steph wel. We werkten vroeger samen bij Alterman Agency toen ik nog een jonge agent was en zij een stagiaire. Zij werkt er nog steeds en is nu ook agent, en tot op de dag van vandaag heeft zij de eer om de collega te zijn die ik het minst vaak wilde wurgen. Ze is hartelijk, geslaagd in het leven... maar zodra ik het huis binnenstap besef ik ook dat ze wanhopig vasthoudt aan haar tienertijd, ook al is ze nu ruim in de twintig. Voorbeeld: haar kostuum. Ik weet vrijwel zeker dat ze gekleed gaat als Miley Cyrus in haar 'Wrecking

Ball'-periode, met een wit topje, een wit bikinibroekje en laarzen. En verder? Ik zie in een hoek een tafel staan met een kunstzinnig opgestelde hoeveelheid aan blikjes Red Bull en een ruime keuze aan luxe wodka's.

Ze laat me naar binnen en zegt, veel te luid: 'Dat ding is alleen maar voor de sier, sufferd! Iedereen is zich kapot geschrokken. En o mijn god! Hermelien! Je ziet er geweldig uit. Het is zo te gek dat je alleen bent gekomen. Mijn dappere kleine Evie!'

Dapper?

Het geluid dat je zojuist hoorde? Het geluid dat een beetje klonk als piepende banden? Dat was mijn zelfvertrouwen dat plotsklaps tot stilstand kwam in de deuropening.

Ik kijk om me heen en zie een verscheidenheid aan verwachtingsvolle gezichten die beleefd glimlachen en wachten op instructies.

Een vriendelijk uitziende roodharige gekleed als Ariël heeft haar arm om een grote Latijns-Amerikaanse prins Eric geslagen.

Een afstandelijke brunette gekleed als vampier fluistert iets in het oor van haar vampiervriendje.

Een paar stelletjes verderop in de kamer die net verward waren in een groepsgesprek, staan nu naar mij te staren omdat ik als enige single op een feestje ben beland dat duidelijk voor stelletjes is bedoeld.

'Iedereen, dit is Evie-schuine streep-Hermelien! Evie, dit is... iedereen!'

Ik steek mijn hand op. 'Je hebt me niet verteld dat dit een stelletjesding was,' mompel ik tegen Steph.

'Dat is het ook niet echt. Het is gewoon zo gelopen!' zegt ze en ze trekt me mee de woonkamer in. 'Ik beloof dat je het geweldig zult vinden.'

Heel even, wanneer ik twee vrouwen verkleed als Beyoncé en Nicki Minaj zie zitten knuffelen op de bank, denk ik dat ze misschien wel gelijk heeft. Dit is een ruimdenkende groep mensen en ik ben een sterke vrouw die ervoor kiest haar onafhankelijkheid te

omarmen door alleen naar een feestje te gaan. Geen reden om me hier buitengesloten te voelen.

Maar dan neemt ze me mee langs de grootste groep mensen en parkeert me bij de Red Bull-met-wodka-tafel.

‘Is Morgan er dan in elk geval?’ vraag ik hoopvol, want als het me ook maar enigszins helpt om er minder ongemakkelijk uit te zien, dan zou ik met alle plezier de hele avond de kleuter van Steph en haar echtgenoot Mike willen entertainen.

Ze kijkt me aan met een dramatisch pruilmondje. ‘Bij de oppas. Hoe is het trouwens op je werk?’

Ik laat mijn schouders zakken. ‘Prima. Tyler, de Broadway-acteur die ik in maart heb getekend? Hij kan pas eind november definitief hiernaartoe komen om bij zijn vrouw en kind te zijn, dus ik heb hem beloofd ze in de gaten te houden. Ik heb dus meegedaan aan een seminar voor sensorische training en integratie voor kinderen, waar baby’s met gekookte pasta spelen in enorme bakken. En dat voor niet minder dan zevenhonderd dollar per uur.’

Er volgt een begrijpelijk moment van stilte en dan buigt Steph zich voorover. ‘Nee toch.’

‘Jawel.’ En nu ik het er weer over heb, herinner ik me hoe sceptisch ik was toen we binnenkwamen. Een groep kleine vrouwtjes in witte jeans met hun perfect geklede, schone kinderen die opgewonden naar een paar enorme bakken met gekookte pasta staarden. Maar naarmate het uur voorbijging en ik zag hoe Bea genoot, verdween mijn cynisme over al die extravagante toestanden en dacht ik: eigenlijk is dit best geweldig.

En dat is nou precies hoe je hersens worden gecorrumpeerd in deze stad. Zevenhonderd dollar per uur om pasta fijn te knijpen in hun vuistjes. Deze kinderen zouden thuis een geweldige tijd kunnen hebben door met macaroni in de badkuip te gaan spelen voor nog geen twee dollar.

‘Je bent haar nanny niet hoor,’ herinnert Steph me met een voorzichtige verontwaardiging.